

Борис Мишковић

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ СЕЛЕКЦИЈЕ ТЕАТАР ФЕСТА 2017.

Кад руководство неког фестивала изабере да баш Ви будете тај који ће одређивати селекцију 20., јубиларног фестивала, неминовно Вас обузме диван талас поноса и задовољства, јер је то, лако је препознати, изузетно признање. А признања презире само онај ко их не добија!

Међутим, ако сте иоле одговоран човјек, док се још осјећај поноса није сасвим изгубио, почињете да страхујете хоћете ли адекватно одговорити задатку. Знајући да „страх, човјеку, каља образ често“, брзо сам схватио да, ако сам кадар поштено радити, немам се чега плашити. Данас, након седамдесетак одгледаних представа, стојим пред вама, увјерен да ће овај фестивал бити у славу позоришта, а знамо да

је позориште стуб сваке културе, а култура стуб сваког друштва. Дани пред нама ће показати колико сам у праву.

Глас тишине, синтагма која је мото овогодишњег фестивала, није случајно изабрана, нити на брзину смишљена. Она је ту, као јасан знак да се из тишине, која је неизбежан чинилац сваке позоришне представе, рађа предуслов сваке слободе, сваке слободне мисли, предуслов сваког напретка. Глас тишине је уједно и одговор на, нимало случајно, склањање умјетности, па самим тим и позоришта, у страну, естрадизација истог, као покушај да се маргинализује и прикаже као забава, а не промишљени подухват за еманципацију и едукацију

друштва. Јер ниједан политичар не воли просвијеђено друштво, јер такво друштво није склоно манипулацији. Неће им успјети. Нећемо им дозволити. Позориште мора остати преостали простор слободе, попут маште, јер машта је једино на шта нико не може да утиче.

Фестивал, о којем год да се ради, није и не може бити само скуп добрих представа. Фестивал мора да има неку заједничку нит, која повезује све изабране представе. Код представа које сам изабрао, најмањи заједнички садржилац је слобода. Неодољива слобода. У свакој од изабраних представа се, врло храбро и слободно, на изузетан умјетнички начин, доличан позоришту и фестивалу, говори о разним појавама и проблемима које оптерећују данашње друштво. Фестивал ће се, кроз свој програм, на начин како то умјетност и чини, разрачунати са бесмислом револуције, са бескрупулозношћу савременог свијета, са чињеницом да су неки дијелови нашег друштва склоњени на маргину, са корупцијом, властољубљем и другим знаним облицима људских слабости. И то, у највећој мјери, кроз савремени текст. Случај је намјестио, никако ми то није била намјера, да осим Шекспира, у селекцији нема другог класика, што се може тумачити и чињеницом

да се и у савременим текстовима крију изузетне вриједности и потенцијали.

У овогодишњу селекцију ушле су сљедеће представе:

1. Ново доба, текст Вук Бошковић, режија Дино Мустафић, продукција МЕСС, Сарајево и Битеф, Београд;
2. Чувари твог поштења, ауторски пројекат Бориса Лијешевића, продукција Градско позориште Подгорица;
3. Јесења соната, текст Ингмар Бергман, режија Јагош Марковић, продукција Град театар Будва и Атеље 212, Београд;
4. Плућа, текст Данкан Макмилан, режија Аида Буквић, продукција Театар *Exit*, Загреб;
5. Моје дете, текст Стојан Срдих, режија Ана Ђорђевић, продукција БДП, Београд;
6. Трудна прича, текст Благица Секуловска, режија Лидија Дедовић;

Такође, предлагем да представа Јулије Цезар, Вилијема Шекспира, у режији Кокана Младеновића, а у продукцији Град театар Будва, ЦЗК Свилајнац и НП Сомбор, буде одиграна у част награђених на завршетку фестивала, како због атрактивности свих аутора, тако и због важности теме коју обрађује и

која нас дозива памети и подсећа на потребу јачања институција система и тражења решења проблеме кроз те институције, никако некаквим револуцијама.

Драга публико, искрено вам завидим, јер вас очекују сјајне представе, дивне глумачке роле, у којима ћете уживати, а заједно ћемо, на крају фестивала, славити још једну побједу позоришне игре. Нека тако и буде.